

είχε χάρισει και το άκούμπησε μπροστά της άπάνω στο τραπέζι.

—Μόλλυ, είπε ο νέος σοβαρά, περιττών νά φορῆς αυτό τό δαχτυλίδι, άφού διαλύεται ό άρραβώνισμα μας. Τά ξερω όλα. Κράτησέ τό όμως και φέρεσέ τό καμιά φορά γιά άνάμνηση!

Κι' έπειδή ή νέα τόν κούταξε βουθή, σασισημένη, έκεινος πρόσθεσε:

—...Υπάρχουν άνθρωποι, που μονάχα όταν χάσουν κάτι, τό έκτιμούν. Αυτό έπαθε ό Λέοναρδ. "Έπρεπε νά σέ χάσει, γιά νά καταλάβη πώς σ' αγαπά. Σου εύχομαι, Μόλλυ, νά ζῆς εύτυχώς μαζί του!

—Μά έσύ, Σιμόν; ρώτησε ή νέα διστακτικά.

—Ω! έγώ! Θά είμαι εύχαριστήμένος, άφού θά γίνης έσύ εύτυχής!

***

Ό κ. Κίτσεν, άφού διάβασε στη Μόλλυ τήν διαθήκη του πατέρα της, της έδωσε ένα γράμμα σφραγισμένο και κατόπιν είπε:

—Παιδί μου, τό γράμμα αυτό μου τό έδωσε γιά σένα ό πατέρας σου, όταν έκανε τή διαθήκη του, με τήν έντολή νά σου τό δώσω μόνο μετά τό θάνατό του. Διάβασέ τό, παιδί μου!

Συγκινημένη ή νέα, άνοιξε τό γράμμα και διάβασε:

"Όταν διαβάσεις αυτό τό γράμμα, παιδί μου, δέν θά ήπάχω πιά. Ποτέ δέν μ' έμπιστευθήκες, δέν μου άνοιξες τήν καρδιά σου. Μόλλυ, κι' όμως γνωρίζω τά πάντα, σχετικώς με τόν Λέοναρδ, όπως επίσης γνωρίζω και γιάτί άρραβωνιάστηκες με τόν Σιμόν. Πρέπει νά ξερῆς πώς έξ αίτίας μου άπουκαζήθηκε άπό σένα ό "Άσπεί. Δέν ήθελα νά τόν παντρευθῆς, γιάτί δέν θά εύτυχούσες μαζί του. "Έχω περισσότερη πείρα από σένα, παιδί μου, και τόν κατάλαβα. Γι' αυτό τό έδωσα νά καταλάβη ότι άν τόν έπαινος, θ' άφη- νά δηλ τήν περιουσία μου σέ φιλανθρωπικά κα- ταστήματα. "Η είδοποίησε αυτή έφερε τό άποτέλεσμά της. Τώρα είμαι άρραβωνισμένη με τόν Σιμόν και θά πεθάνω ήσυχος. "Έλπίζω νά ίδω τό γάμο σου, προτού κλείσει παντοεινά τό μάτι. Είθε, παιδί μου, νά ζήσης ήτοιχαμέντ...".

Η Μόλλυ είχε γλωμισάει φοδερά! Γόρισε και κούταξε τόν κ. Κίτσεν ό όποιος μάζεψε τά χαρτιά του κι' έτοιμαζόταν νά φύγη.

—Κύριε Κίτσεν, είπε ή νέα με πιχτή φωνή. "Ηθέλα κάτι νά σας ρωτήσω. Μήπως κατά τύχη, έτσι μέσα στην κουβέντα, έπειδή ό Λέοναρδ είχε συγγενής σας, τού είπατε ποτέ πώς ό πατέρας μου είχε πλούσιος, πράγμα που κι' έγώ δέν τό φανταζόμουν ώς σήμερα! Τού είπατε, μήπως, πώς έγω είμαι ή κληρονόμος του; "Απονήσαστέ μου!

—Πθανόν νά τού τό είπα... τραύλιος ό κ. Κίτσεν κοκκινίζοντας, χωρίς φυσικά νά θέλω νά τόν ήπηρεάσω...

—Σας εύχαριστώ, κ. Κίτσεν, είπε ή νέα ψυχρά. Αυτό μονάχα ήθελα νά μάθω. Χαίρετε!

Πέντε λεπτά μετά τήν άναχώρησι του δικηγόρου, ό Λέοναρδ έμπαινε από σαλόνι. "Έτρεξε κοντά στη Μόλλυ και θέλησε νά τή άγκαλιάσει. Μά ή νέα τόν χαίρετρες ψυχρά κι' άμέσως έκεινος τή ρώτησε:

—Τί συμβαίνει, αγαπητή μου Μόλλυ;

—Ω! τίποτε σπουδαίο, Λέοναρδ. Μόνο πώς δέν κληρονομά έγώ, άν κι' είμαι μοναχοκόρη του, τήν περιουσία του πατέρα μου.

Η νέα μιλούσε με θαυμαστή άπάθεια και με προσποιητή άφέλεια, πρόσθεσε:

—Παίρνεις γυναικά σου ένα πτωγοκόριτο! Ό πατέρας μου άφησε όλη του τήν περιουσία σέ φιλανθρωπικά καταστήματα... Ό Λέοναρδ έγινε άμέσως κατάχλωμος, ήχασε τό κέφι του και τραύλιος:

—"Αλλά είναι άφάνταστο! "Αδικο! Θά μπορούσαμε ίσως ν' άκυρώσουμε τήν διαθήκη! Είχα τήν ιδέα πώς...ότι...

—"Ισως είναι καλύτερα νά σου έπιστρέψω τό δαχτυλίδι σου, Λέοναρδ! είπε ή νέα, πνιγώντας με δυσκολία τήν άγανάκτησί της και τόν πόνο της...

"Από τό βλέμμα της ό Λέοναρδ κατάλαβε πώς τό μόνο που έπρεπε νά κάνει, μά και ήνε προσοχή, ήταν νά φύγη. Κι' έφυγε!...

Η Μόλλυ, μόλις έμεινε μόνη ζογισε νά συλλογίζεται με θαθεία ντροπή τήν άδικία της στον Σιμόν, στον εύγενικό κι' άφιλο-

κερδή αυτόν άνδρα, ό όποιος τήν είχε αγαπήσει γιά τόν έαυτό της και στον όποιο τόσο σκληρά είχε φερθή. Τόν έβλεπε μπροστά της με τά χέρια έναμμένα, σαν νά παραπονιόταν. Τήν έπομένη του έγραψε:

"Διέλυσα τόν άρραβώνα μου με τόν Λέοναρδ Σιμόν! Είμαι έπιπο- λυη, έ; "Ισως τήν τρίτη φορά νά σταθώ πύ τυχερή!...".

Πέρασαν μερικές μέρες όμως χωρίς νά λάβη άπάντησι. "Εμαθε μάλιστα πώς ό Σιμόν έτοιμαζόταν νά κάνει ένα μεγάλο ταξίδι. Και τότε άποφάσισε και τού έγραψε πάλι:

"Θέλω κάτι νά σου ζητήσω, Σιμόν. Μου είπες πώς θά έργασούν άμέσως, άν τυχόν σέ χρειάζοιουν. Σε περιμένω. Μό λ λ λ"

Ό Σιμόν, μόλις έλαθε τό σημειώμα της αυτό, έπρεπε άμέσως νά τήν συναντήσει. Με άφέλεια έσφιξε τό χέρι της Μόλλυ, λέγοντας:

—Πώς είσαι, Μόλλυ; Με ζήτησες και ήρθα. Τί μπορώ νά κάνω γιά σένα;

—Νά με πάρης μαζί σου, Σιμόν, στο μακρινό ταξίδι που πρόκειται νά κάνης, όπως πληροφορήθηκα! Κούταξε! Φέρεσαι πάλι τό δαχτυλίδι σου... Κατάλαβα τό λάθος μου, Σιμόν. Θέλεις νά μου πῆς τίποτε;

—Μά...τίποτε! Σ' εύχαριστώ που έκτιμάς τό μικρό αυτό ένθύμιο μου!

—Αυτό είναι όλο, Σιμόν; Δέν μ' αγαπάς λοιπόν πιά;

—"Αλλά δέν έπαμα νά σ' αγαπάω, Μόλλυ! Μήπως δέν τό ξερείς;

—Είμαι κι' έγώ σαν αυτούς τούς άνθρώπους που πρέπει νά χάσουν κάτι γιά νά μάθουν τήν αξία του! Τώρα κατάλαβα τί αξίζει γιά μένα, Σιμόν!...

—Δέν καταλαβαίνω όμως, πώς τό κατάλαβες αυτό, Μόλλυ;

—Θά σου εξηγήσω πώς συνέβη... άρχισε νά λέη ή νέα.

Μά ό Σιμόν τήν άρπαξε στη δυνατή άγκαλιά του κι' ένώ τή φιλούσε, ψιθύρισε:

—Τί μάς μέλλει τώρα γιά ό,τι συνέβη... "Εχεις δίκαιο! είπε ή Μόλλυ, γέρνοντας μ' έμπιστοσύνη κοντά του Τί μάς μέλλει!!

Τόν έβλεπε μπροστά της, με τά χέρια έναμμένα, σαν νά της παραπονιόταν...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΣ ΧΗΡΟΣ

Ό τίτλος «χήρα», κατά τήν αντίληψη των γυναικών, δέν είναι και τόσο... εύχάριστος! Τό βεβαιώνουν αυτό μερικές ιστορικές άποφάσεις, από τις όποίες θά σας άναφέρουμε τρεις, τις άκόλουθες:

"Ετσι ή χήρα τού πατέρα τού τέως Κάιζερ της Γερμανίας τιλοφορήθηκε με ειδικό αυτοκρατορικό διάταγμα, «Αυτοκράτειρα Φρειδερίκου» και με τό διάταγμα αυτό όριζόντουσαν αούστηρες ποινές πού όποιος θά τολμούσαν νά τήν άποκαλέσουν γραπτώς ή προφορικώς, χ ή ρ αν!

"Επίσης ή Βασιλίσσα της Όλλανδίας Βιλεμίνη έξέδωσε διάταγμα, με τό όποιο ώρισε νά τιλοφορηται ή μητέρα της διχ «χήρα—βασιλίσσα»,—έτσι τήν άποκαλούσαν πριν από τό διάταγμα—άλλά «Βασιλίσσα τών Κάτω Χωρών». Τέλος, όταν πέθανε ό προτελευταίος αυτοκράτωρ της Κίνας, ή χήρα του, που τόν διαδέχτηκε στο θρόνο τού Ουρανίου Κράτους, έβγαλε διάταγμα, με τό όποιο ώρισε, ότι όποιος τήν άποκαλούσε «χ ή ρ αν», θά καταδικάζόταν σέ θάνατο!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΙΣΑ - ΙΣΑ...

Κάποιος κανονιέρης, άφού τρύγησε τά πορτοφύλια όλων των γνωστών του, σταμάτησε στο δρόμο έναν άγνωστό του και τού είπε:

—Δάνεισέ μου, σέ παρακαλώ, ένα έκαστοάρικο...

—Δυστυχώς, φίλε μου! Δέν μπορώ νά σέ δανείσω, γιάτί δέν έξέρω καθόλου, τού άπάντησε.

—Μά γι' αυτό Ισα-Ισα, κύριε μου, ήρθα σέ σένα που δέν με ξερείς, γιάτί όσοι με γνωρίζουν, δέν μου δίνουν πεντάρα! Εξακολούθησε ό αδιόρθωτος σελέλης.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπόλύτως Ικονοπηγνικὰς τιμας παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολοκληρώτους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δε και σκόρπια φύλλα παλαιών εφημερίδων και περιοδικών. "Ημερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικά προσώπων και εικόνες διαφόρους. "Απευθυνθήτε ή γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, "Αθήνας.